

СПОРТ

Відразу сім учнів Львівського училища фізичної культури беруть участь у чемпіонаті світу з боротьби серед кадетів — спортсменів віком до 17 років, який відбувається у столиці Грузії Тбілісі, повідомляє сайт ЛУФК

Медалі збірної України на літніх Олімпійських іграх 1996-2016

СПОРТИВНА ГІМНАСТИКА

РІК/МІСТО	З	С	Б	ВСЬОГО
1996 Атланта	3	1	1	5
2000 Сідней	-	1	1	2
2004 Афіни	1	-	-	1
2008 Пекін	-	-	1	1
2012 Лондон	-	-	1	1
2016 Ріо-де-Жанейро	1	1	-	2

Медалі збірної України на літніх Олімпійських іграх 1996-2016

ХУДОЖНЯ ГІМНАСТИКА

РІК/МІСТО	З	С	Б	ВСЬОГО
1996 Атланта	1	-	1	2
2000 Сідней	-	-	-	-
2004 Афіни	-	-	1	1
2008 Пекін	-	-	1	1
2012 Лондон	-	-	-	-
2016 Ріо-де-Жанейро	-	-	1	1

Медалі збірної України на літніх Олімпійських іграх 1996-2016

ЛЕГКА АТЛЕТИКА

РІК/МІСТО	З	С	Б	ВСЬОГО
1996 Атланта	1	-	3	4
2000 Сідней	-	-	2	2
2004 Афіни	-	1	2	3
2008 Пекін	1	1	3	5
2012 Лондон	-	1	2	3
2016 Ріо-де-Жанейро	-	-	1	1

Медалі збірної України на літніх Олімпійських іграх 1996-2016

БОКС

РІК/МІСТО	З	С	Б	ВСЬОГО
1996 Атланта	1	-	1	2
2000 Сідней	-	2	3	5
2004 Афіни	-	-	-	-
2008 Пекін	1	-	1	2
2012 Лондон	2	1	2	5
2016 Ріо-де-Жанейро	-	-	-	-

Медалі збірної України на літніх Олімпійських іграх 1996-2016

ВАЖКА АТЛЕТИКА

РІК/МІСТО	З	С	Б	ВСЬОГО
1996 Атланта	1	-	1	2
2000 Сідней	-	-	-	-
2004 Афіни	1	1	-	2
2008 Пекін	-	1	1	2
2012 Лондон	1	-	-	1
2016 Ріо-де-Жанейро	-	-	-	-

Медалі збірної України на літніх Олімпійських іграх 1996-2016

ФРЕХТУВАННЯ

РІК/МІСТО	З	С	Б	ВСЬОГО
1996 Атланта	-	-	-	-
2000 Сідней	-	-	-	-
2004 Афіни	-	-	1	1
2008 Пекін	1	-	-	1
2012 Лондон	1	-	1	2
2016 Ріо-де-Жанейро	-	1	1	2

С

П

О

Р

Т

С

Т

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

І

50 тисяч за «золото»), а в деяких країнах (Велика Британія, Норвегія, Швеція) взагалі не передбачено заохочення. Там наголос роблять на розвиток масового спорту. Держава створює умови для спортсменів, а вони реалізовують свої амбіції.

У нас відсутність інфраструктури країна компенсується організацією дорогих підготовчих зборів за кордоном. І то лише окремим спортсменам. Як приклад, плавець Андрій Говоров. Протягом чотирьох років у Бразилії його персонально готували до успішного виступу в Ріо. Проте зйті на п'єдестал хлопців так і не вдалося.

Як розповів в інтерв'ю одному зі ЗМІ борець, срібний призер Ігор-2016 Жан Беленюк, нині розвиток дитячого спорту неможливий без батьківських грошей. Мовляв, це і є однією з причин провалу в Ріо.

— У дитинстві я займаєсь безоплатно. А тепер за все потрібно платити. Немає спортивних майданчиків, а що є — закривається, ДЮСШ переводять на комерційну основу. Боротьба — дешевий вид спорту, але для багатьох і 300 гривень на місяць — великий гроші. Талановиті діти просто не мають можливості потрапити у секцію, — заявив він.

На думку Беленюка, нині потрібно розвивати інфраструктуру для масового спорту.

— Що можна вимагати від спортсменів, якщо відсутні нормальні умови для їх підготовки. Ми, наприклад, тренуємося взагалі в одному залі із фехтувальниками, — підсумував борець.

Згодна з такою думкою й особистий тренер чемпіонів світу з фехтування Максима Хвороста та Дмитра Каюченка Ірина Одокіненко.

— Кажу не лише про жіночу команду шаблісток, а й про всю збірну України. Наприклад, у нас були величезні проблеми з інвентарем. Особливо це відчули ті спортсмені, які посидають з п'ятого по восьме місця у збірній. Україна кинула зусилля на четвірку найкращих, а про резервістів забула. Даруйте, але це ті хлопці і дівчата, які готували збірну до Олімпійських ігор у спаринг-поєдинках. Спортсмени власним коштом купували зброю. Під час спаринг-поєдинків билися не на повну силу, бо боялися зламати зброю. Я переконана, що якби держава подала про повноцінне фінансування, то фехтувальники поклали б до скарбнички не дві медалі, а більше. І жіноча збірна України з шаблі виборола б золоту медаль, а не срібну, — заявила вона ЗМІ.

Звернула увагу на проблему недофинансування спорту й олімпійська чемпіонка з легкої атлетики 1980 року Стелла Захарова. На одному з телеканалів вона розповіла, що не можна звинувачувати в усіх гріхах спортсменів та тренерів. Адже вони зробили все від них залежне.

— Давайте візьмемо сьогодні нашого веселя Чебана. Він обслуговував себе разом з тренером сам, сам себе фінансував. Жодної копійки чиновники не дали цій людині, яка виграла олімпійську медаль. Давайте візьмемо Олега Верняєва, скільки ми сил доклали і кричали для того, щоб купити гімнастич-

не обладнання. Якби ми цього не робили, я думаю, що Верняєв поїхав би на старому списаному обладнанні, на якому він тренувався, і ніхто б ці питання не порушував, тому що це невигідно. І коли я кричала два роки тому про те, що на нас чекає такий результат, ніхто не вірив цьому. Але ось результат — 31-ше місце, 11 медалей. Якщо взяти 2012 рік, у нас було 14-те місце, 19 меда-

I така ситуація в усіх видах спорту. Звідки братимуться олімпійські чемпіони?

А. Палатний вважає основною проблемою сфери фізичної культури і спорту хронічне недофинансування дитячо-юнацьких спортивних шкіл.

— ДЮСШ — це фундамент олімпійської підготовки і майбутніх спортивних досягнень. Щоб мати олімпійських чемпіонів, країна

Олег Степко (спортивна гімнастика) у 2013 році став чемпіоном Європи на брусах, а на Універсіаді фінішував другим у командній першості та третім на коні. А вже 2014 року стало відомо, що хлопець вирішив отримати азербайджанське громадянство. За словами атлета, причиною такого кроку стало погане фінансування.

Валентин Дем'яненко (веслування на байдарках та

Білорусі. Одну із золотих медалей у Ріо приніс господарям змагань стрибун з жердиною Да Сілва. Цікаво, що працює з ним Віталій Петров — колишній тренер Сергія Бубки. Чимало наставників у кульовій стрільбі, боксі, боротьбі та інших видах спорту їздять по всьому світу.

Винні війна й економічна криза?

Після Олімпіади Сергій Бубка назвав причини провального виступу нашої збірної. На його думку, спорт є відображенням стану країни в цілому, і, мовляв, винні війна й економічна криза.

— Ми втратили тренувальні бази в Криму, де готувалося багато команд. Ми втратили інфраструктуру в Донецькій і Луганській областях. Згадати хоча б три стадіони, реконструйовані до юнацького ЧС-2013 з легкої атлетики. Адже це були повноцінні бази підготовки... Багато спортсменів і тренерів змушені були виїхати з рідного дому, змінити своє життя, влаштовуватися на нових місцях. Невже хтось розраховував, що в такій ситуації спортивні результати залишаться на колишньому рівні? — заявив він.

Він також додав, що нині Україну представляють спортсмени, які вступали до спортивних секцій тоді, коли країну залишили найкращі тренери, змінювали громадянство спортсмені, закривалися школи. В Україні закінчився ресурс по-коління «дітей радянського спорту».

— 11 медалей нашої збірної — це дуже гідний результат за таких умов, у яких живе нині Україна. Крім того, чому ми заціклюємося лише на медалях? У нас 20 четвертих і п'ятіх місць, 35 спортсменів отримали почесні дипломи МОК — це також визначні заслуги, — наголосив голова НОК.

На жаль, висновок невтішний: якщо не почати щось змінювати, то 11 медалей, здобутих у Ріо-де-Жанейро, за чотири роки можуть здатися величезним успіхом. Утім, схоже, біда в іншому: жоден представник верхівки українського спорту та олімпійського руху не хоче цих змін. Ось такі у нас досягнення...

Отож, на наш погляд, провали і здобутки на спортивних аренах мають комплекс передумов. Звичайно, найпростіше звинувачувати тренерів, суддів, міністерство, НОК чи окрему федерацію. Однак важливіше спочатку докорінно проаналізувати ситуацію, з'ясувати першопричини невдач і тактико-стратегічні завдання на перспективу. Це загальні побажання.

Щодо роботи НОК, то, здається, його очільник достеменно не знає, як налагодити системну роботу саме з олімпійськими видами спорту. Задовго до Ріо «Голос України» поставив у письмовій формі кілька запитань. Йшлося про рівень підготовки атлетів і медальний сподівання. Сергій Бубка дивним чином не знайшов можливості поспілкуватися. Очевидно, він не лише не знає норм закону, які зобов'язують його надавати відповіді, а й не певен у якості своєї роботи.

Олександр СЕРГІЄНКО.

Українські легкоатлетки так і не добігли до перемоги.

Фото Валерія БЛОКРИЛА / УНІАН.

лей — з них 6 золотих. Це за фінансування, удвічі меншого, ніж цієї Олімпіади. Який висновок? Наш міністр повинен відзвітувати, куди пішли ці гроші, — заявила вона.

Застарілі інфраструктура і бази

Спорт поступово занепадає через байдужість держави у цій сфері. Приймінні таку думку висловив голова парламентського Комітету з питань сім'ї, молодіжної політики, спорту та туризму, народний депутат від «УДАРу» Артур Палатний.

— У держбюджеті на 2016 рік було виділено 249 млн. гривень на підготовку та участю українських спортсменів в Олімпійських іграх у Бразилії. В цьому плані до уряду та профільного міністерства питань немає — кошти було виділено у повному обсязі. Понад те, розміри преміальних за олімпійські медалі було збільшено й Україна за цим показником стала одним із лідерів у світі. Тобто з мотивацією у спортсменів було все гаразд. Очевидно, причини іхніх невдалих виступів насправді інші. Це застарілі інфраструктура і спортивні бази, через що наші атлети часто змушені тренуватися за кордоном, боротьба за крісло у спортивних федераціях, яка буде залежати на інтригах та корупції, але не зважає на відсутність спортивних результатів у майбутньому, — зазначив він.

Показовим прикладом є відсутність у країні нормальних басейнів. Приймінні на це скажуться і плавці, і синхроністи, і стрибуни у воду. Бронзовий призер Ігор-2008 Ілля Кваша якось навіть нарікав, що стриби доводиться відпрацювати на... батуті, оскільки в басейн стрибати небезпечно — там немає води.

має спочатку подбати про масовий спорт. Після передачі фінансування ДЮСШ на місцевий рівень ця проблема набула загрозливого характеру — лише за 2015 рік було скорочено 83 спортивні школи та позбавлено можливості займатися спортом майже 30 тисяч дітей. Це при тому, що було виділено 100 млн. гривень субвенції місцевим бюджетам. Цього року на масовий спорт держава не видила ні копійки, — наголосив він.

Відтік кадрів

НОК неодноразово заявляв, що намагається розвивати дитячий і масовий спорт. І не лише в Києві, а й у регіонах, де за це відповідають місцеві осередки НОК. Постає питання: чому наші атлети нині масовоюють з Батьківщини? Ось прізвища тих, хто реально міг принести Україні медалі.

Інна Осипенко-Радомська (веслування на байдарках і каное) — найтитулованіша з нинішніх українських олімпійців. На Іграх різних років виборола 4 медалі («золото», два «срібла» і «бронзу»). У 2014 році дівчина заявила, що має намір змінити громадянство або завершити кар'єру через те, що в збірній їй не можуть створити належних умов для тренувань. У результаті вона змінила громадянство та виїхала до Азербайджану. У Ріо виборола «бронзу».

Марія Стадник (вільна боротьба) також виступала за Азербайджан і здобула «срібло». Основна причина зміни громадянства — не знайшлося місця у збірній. «В Україні склалася такі обставини, що мене не пускали в збірну. Спортивне життя коротке, тому мені треба було зробити вибір. Або користуватися моментом, поки я молода і сповнена сил, або поховати свій талант. Ось я і вибрала Азербайджан», — пригадує Стадник.

При цьому йдеться не лише про спортсменів, а й тренерів. Наприклад, у гімнастиці Олег Остапенко підготував таких відомих атлетів, як Лілія Подкопаєва та Вікторія Карпенко.

Але він не зміг знайти спільноти мови з чиновниками і тому перебігав за кордон. У Бразилії, яка ніколи не була першою в цьому виді спорту, Остапенко підготував двох чемпіонок світу, нині трудиться на благо

каное з 2007 року виступає за Азербайджан. Він залишив Україну у статусі чемпіона світу на «одиночці» на дистанції 200 метрів. Дем'яненко — не єдиний українець, який виступає за Азербайджан у цьому виді спорту. Цю країну також представляють спортсмени, які виступали до цього часу за Україну, змінювали громадянство спортсмені, закривалися школи. В Україні закінчився ресурс по-коління «дітей радянського спорту».

— 11 медалей нашої збірної — це дуже гідний результат за таких умов, у яких живе нині Україна. Крім того, чому ми заціклюємося лише на медалях? У нас 20 четвертих і п'ятіх місць, 35 спортсменів отримали почесні дипломи МОК — це також визначні заслуги, — наголосив голова НОК.

На жаль, висновок невтішний: якщо не почати щось змінювати, то 11 медалей, здобутих у Ріо-де-Жанейро, за чотири роки можуть здатися величезним успіхом. Утім, схоже, біда в іншому: жоден представник верхівки українського спорту та олімпійського руху не хоче цих змін. Ось такі у нас досягнення...

Медалі збірної України на літніх Олімпійських іграх 1996-2016			
СТРІЛЬБА			
РІК/МІСТО	З	С	Б
1996 Атланта	-	-	-
2000 Сідней	1	-	1
2004 Афіни	1	-	1
2008 Пекін	2	1	3
2012 Лондон	-	-	2
2016 Ріо-де-Жанейро	-	1	1

Медалі збірної України на літніх Олімпійських іграх 1996-2016			
ПЛАВАННЯ			
РІК/МІСТО	З	С	Б

<tbl_r cells="1"